

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.06.1991, sp. zn. IV Torz 230/91, ECLI:CZ:NS:1991:TORZ.230.1991.1

Číslo: 55/1992

Právní věta: Pro snížení mimosmluvní odměny podle § 17 odst. 2 vyhlášky č. 270/1990 Sb. nestačí, že šlo o společnou obhajobu dvou nebo více osob. Rozhodující je, zda šlo o společné úkony při takové obhajobě. Převzetí obhajoby a činnosti s tím spojené nejsou takovými společnými úkony.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 21.06.1991

Spisová značka: IV Torz 230/91

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna advokáta, Odměna obhájce

Předpisy: 270/1990 Sb. § 17 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 55

Pro snížení mimosmluvní odměny podle § 17 odst. 2 vyhlášky č. 270/1990 Sb. 1) nestačí, že šlo o společnou obhajobu dvou nebo více osob. Rozhodující je, zda šlo o společné úkony při takové obhajobě. Převzetí obhajoby a činnosti s tím spojené nejsou takovými společnými úkony.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČR z 21. 6. 1991 sp. zn. [IV Torz 230/91](#))

K stížnosti obhájce JUDr. I. K. Nejvyšší soud ČR zrušil usnesení krajského soudu v Ústí nad Labem z 29. května 1991 sp. zn. 15 Rt 32/91 a znovu rozhodl tak, a že tomuto obhájci přiznal odměnu a náhradu hotových výdajů: za převzetí obhajoby (§ 15 odst. 3 vyhl. č. 270/1990 Sb. ve znění vyhl. č. 573/1990 Sb.) 700 Kčs (7 x po 100 Kčs) a paušální náhradu hotových výdajů (§ 19 odst. 3 cit. vyhl. 210 Kčs - 7 x 30 Kčs), tedy celkem 910 Kčs.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl o návrhu obhájce JUDr. I. K. na přiznání odměny a náhrady hotových výdajů tak, že podle - 151 odst. 2 tr. ř. mu byla přiznána odměna ve výši 560 Kčs a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 210 Kčs, celkem tedy ve výši 770 Kčs. Pokud obhájce žádal více, byl jeho návrh zamítnut. V odůvodnění krajský soud uvedl, že

odměna byla snížena o 20 % oproti návrhu obhájce vzhledem k ustanovení § 17 odst. 2 vyhl. č. 270/90 Sb., a proto mu bylo přiznáno jen 560 Kčs oproti požadovaným 700 Kčs.

Proti tomuto usnesení podal obhájce JUDr. I. K. stížnost, v níž namítl, že snížení mimosmluvní odměny podle § 17 odst. 2 vyhl. č. 270/90 Sb. nepřichází v úvahu v případě úkonu příprava a převzetí obhajoby, neboť činnost advokáta musí být vykonána ohledně všech rehabilitovaných bez ohledu na to, zda jde o jednu osobu nebo více osob. Z těchto důvodů nelze hovořit o společné obhajobě, a proto žádá, aby Nejvyšší soud ČR napadené usnesení zrušil a přiznal mu odměnu ve výši 910 Kčs.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž mohl obhájce podat stížnost, a řízení tomuto usnesení předcházející a shledal, že stížnost obhájce je důvodná.

Opatřeními předsedy krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. března 1991 sp. zn. Spr 1250/91 a ze dne 29. března 1991 sp. zn. Spr 1503/91 byl shora uvedeným odsouzeným, kteří zemřeli nebo se zdržují na neznámém místě, ustanoven obhájcem JUDr. I. K. Usnesením krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. února 1991 sp. zn. 1 Rt 32/91 bylo rozhodnuto o rehabilitaci všech rehabilitovaných B. S., J. M., J. K., M. T., M. S., J. R. a M. R. ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) zák. č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci a podle § 2 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. bylo jejich trestní stíhání zastaveno.

Napadeným usnesením pak krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl o návrhu obhájce JUDr. I. K. tak, že zkrátil jeho účtovanou odměnu z původní částky 700 Kčs (7 x 100 Kčs podle § 15 odst. 3 vyhl. č. 270/1990 Sb. ve znění vyhl. č. 573/1990 Sb.) na částku 560 Kčs vzhledem k ustanovení § 17 odst. 2 vyhl. č. 270/1990 Sb., neboť šlo podle jeho názoru o společnou obhajobu. Tento výklad však neodpovídá znění ustanovení § 17 odst. 2 vyhl. č. 270/1990 Sb., podle kterého se mimosmluvní odměna sníží o 20 %, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob. Z hlediska tohoto ustanovení nejde tedy o to, zda jde o společnou obhajobu, ale rozhodující je, zda jde o společné úkony při takové obhajobě více osob. V daném případě je pak třeba souhlasit s námitkou obhájce, že při úkonu převzetí obhajoby a činnosti s tím spojené nejde o společné úkony ve smyslu § 17 odst. 2 uvedené vyhlášky, neboť tato činnost musí být provedena u každého klienta samostatně, třebaže jinak jde o jednu rehabilitační věc.

Z těchto důvodů se Nejvyšší soud České republiky plně ztotožnil s námitkami obhájce JUDr. I. K. uvedenými ve stížnosti; této stížnosti v plném rozsahu vyhověl, napadené usnesení krajského soudu v Ústí nad Labem v celém rozsahu zrušil a obhájci JUDr. I. K. přiznal za sedm úkonů převzetí obhajoby podle § 15 odst. 3 vyhl. č. 270/1990 Sb. ve znění vyhl. č. 573/1990 Sb. celkem 700 Kčs (7 x 100 Kčs) a dále paušální náhradu hotových výdajů podle § 19 odst. 3 vyhl. č. 270/1990 Sb. celkem 210 Kčs (7 x 30 Kčs), což v úhrnu činí 910 Kčs (§ 149 odst. 1 písm. a), § 151 odst. 2 tr. ř.).

Poznámky pod čarou:

1) Ve Slovenské republice vyhlášky č. 240/1990 S. ve znění vyhlášky č. 44/1991 Sb.